Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

M. ANJELAIS

Fluturi STRIVIȚI

editura rao

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 1

Pe când mama mea era doar o fetiță, în fiecare zi, după orele de școală, se ducea singură la locul de joacă. Mi-e ușor să-mi imaginez acele vremuri; pozele ei de când era copil aproape că nu se deosebesc de ale mele. Mă uitam deseori la fotografiile ei vechi și cu marginile îngălbenite din timpul școlii. Mama avea o înfățișare timidă și liniștită, fața rotundă și părul șaten și drept, cum îl aveam și eu, doar că în fiecare poză al ei era prins în două codițe subțiri.

A fost un copil singuratic. Nimeni nu voia să se joace cu ea, era neîndemânatica pe care niciun copil întreg la minte n-o voia în echipa lui, timida care era prea lașă să se cațăre pe bare. Și eu eram la fel. În timp ce alți copii se învârteau pe bare, se dădeau pe tobogane ca nebunii și se jucau de-a v-ați-ascunselea, eu mă dădeam în leagăn singură, lovind pământul cu piciorul și stârnind praful. Pot spune că eu și mama eram la fel când eram mici. Dar asta a fost înainte ca ea s-o cunoască pe Leigh și cu mult înainte ca eu să învăț să fiu puternică.

Nu știu prea multe despre ce s-a întâmplat înainte ca mama s-o cunoască pe Leigh, despre perioada singuratică. Acele vremuri sunt un prolog vag pentru mine, întâlnirea cu Leigh și ce s-a întâmplat după aceea constituie adevărata poveste. Cu această poveste am crescut, ascultând-o pe mama spunându-mi-o de atâtea ori, încât i-am învățat pe de rost replicile și puteam să le șoptesc ori de câte ori voiam. Povestea nu era doar despre mama,

Libris.ro

ci și despre mine. Într-un fel, era începutul pentru amândouă. Am prețuit această poveste atât de mult, încât am lăsat-o să mă posede. Privind în urmă, după doi ani de la ceea ce mi s-a întâmplat când aveam șaisprezece ani, cred că asta a fost prima mea greșeală.

Partea mamei mele din această poveste a început într-o marți, cam cu o săptămână înainte să împlinească șapte ani. A ajuns la locul de joacă și și-a găsit leagănul în care se dădea de obicei ocupat de o fetiță care purta peste haine un tutu roz. Aceasta avea pe cap niște ochelari de soare cu strasuri, iar de picioare îi atârnau pantofii roșii cu tocuri înalte ai mamei ei. Își legăna picioarele înainte și-napoi, admirându-și pantofii, dar și-a ridicat privirea când mama s-a apropiat de ea. Părul ei era blond și ondulat și-i ajungea până-n talie. Mama mea nu mi-a spus niciodată c-ar fi invidiat-o din cauza lui, dar nu cred că se poate să fi simțit altfel.

– Cum te cheamă? a întrebat-o fetița.

– Sarah, i-a șoptit mama.

Obișnuiam să-mi mișc buzele odată cu mama când spunea partea asta a poveștii, formând un ecou replicilor ei.

– Numele de familie? a continuat fetița.

– Quinn, a răspuns mama, ezitând puțin.

– Sarah Quinn, a repetat fata. S-a uitat la cer și-apoi iarăși la pantofi. Sună ca un nume de super-erou. Numele pe care-l au atunci când nu fac chestii de super-eroi, vreau să spun. Cum ar fi, de exemplu, Clark Kent, care-i numele adevărat al lui Superman, știi?

– Da, a zis mama. Pe tine cum te cheamă?

– Leigh Latoire, a răspuns fetița.

Mama mi-a spus că era să leșine de admirație atunci.

– Sună ca numele unui star de cinema, a adăugat mama și exact așa gândeam și eu de fiecare dată când auzeam partea asta a poveștii.

– Mulțumesc, a spus Leigh cu grație. Dar nu vreau să fiu un star de cinema când o să fiu mare. Vreau să fiu o regină a piraților.

– Eu vreau să fiu veterinar pentru cai, a spus mama, care era atunci în Faza Cailor, care este o parte importantă a procesului de

maturizare, am trecut și eu prin Faza Cailor, ceea ce înseamnă că sunt, fără îndoială, o fată normală.

– Ce drăguț, a zis Leigh cu politețe.

Ea n-a trecut și n-avea să treacă niciodată prin Faza Cailor, pentru că era o fată extraordinară. Mama a înțeles imediat acest lucru. Stătea rezemată de bara de susținere a leagănului și se uita la Leigh – la ochelarii ei de soare cu strasuri, la pantofii ei roșii cu tocuri înalte, la tutu-ul ei, la părul ei lung, ondulat și blond, la ochii ei care erau de un albastru foarte, foarte deschis. Și cum se uita la ea, a început să înțeleagă că, într-adevăr, se afla în prezența unei regine. Poate chiar o regină a piraților.

– Hei, a strigat mama, vrei să vii la petrecerea de ziua mea? Mi-am invitat toți colegii de clasă.

– Sigur că da, a răspuns Leigh. Sigur voi veni la petrecerea ta, Sarah.

A fost singura care-a venit.

– Unde sunt toți copiii din clasă? a întrebat-o ea când a intrat în curtea din spatele casei mamei mele, care era împodobită cu panglici ieftine și cu baloane aproape dezumflate. Mama stătea pe treptele verandei, cu o pălărie conică ridicolă pe cap, simțindu-se teribil de rușinată că la petrecerea ei nu veniseră invitații. Când îmi spunea această parte a poveștii, îi puteam simți jena grea apăsându-mi și mie pe piept; și eu am avut parte de asemenea petreceri.

– N-au venit, a murmurat mama ștergându-și nasul cu dosul palmei.

– Ei bine, eu am venit, a spus Leigh înmânându-i un cadou ambalat în hârtie roz sclipitoare. Haide, deschide-l!

Întotdeauna mi-am imaginat ambalajul acela roz în timp ce era desfăcut și mototolit, ca și cum l-aș fi deschis cu mâinile mele. Leigh i-a dăruit mamei niște cai de jucărie, un set de patru – iepe cu mânji, o pereche de culoare aurie, cealaltă brună.

– Îți plac? a întrebat-o Leigh, nerăbdătoare.

– Îi ador, a răspuns mama.

Libris.RO

Caii erau îndesați și moi. Știu asta pentru că prima dată când mi-a spus povestea, a luat caii de unde-i ținea, pe măsuța ei de toaletă, și m-a lăsat să-i ating.

– Știam că o să-ți placă, a spus Leigh. Hai să ne jucăm acum!

Ea și mama s-au întrecut în cursa cu oul și lingura, s-au jucat de-a „agață coada măgarului" și de-a „vânătoarea de comori" legate la ochi. Au lovit piñata până a ajuns o grămadă de zdrențe de toate culorile curcubeului. Au mâncat câte două bucăți de tort fiecare și au împărțit între ele toate pungile cu dulciuri. Au făcut o fortăreață din două scaune pentru grădină și un cearșaf vechi, au cărat toate bomboanele din piñata acolo și le-au devorat în secret. Mama mi-a spus că n-a contat că erau doar ele două la petrecere atunci, fără alți invitați. De fiecare dată când mi-o descria, o făcea în așa fel încât părea să fi fost cea mai grozavă petrecere care a existat vreodată. Mi-o imaginam în culori luminoase, ca un curcubeu țâșnind dintr-un fundal cu nuanțe discrete de epocă.

În timpul acestei petreceri, Leigh, pe când desfăcea cu degețelele ei ambalajul unei gume de mestecat Bazooka, i-a cerut mamei mele să devină cea mai bună prietenă a ei.

– Chiar vrei asta? a întrebat-o mama.

– Păi, tu nu vrei? i-a răspuns Leigh mirată.

– Bineînțeles că vreau, a confirmat mama.

Amândouă au râs. Când eram foarte mică, îmi plăcea partea asta. Era începutul unei prietenii de-o viață și sfârșitul perioadei de singurătate din copilăria mamei, un lucru bun, așa am crezut atunci. Dar a venit o vreme, după ce am mai crescut, când m-am întrebat cum ar fi fost viața mea dacă Leigh nu s-ar fi dat în leagăn în ziua aceea sau dacă n-ar fi fost singurul oaspete la petrecerea mamei mele. Și mi-am dorit, câteodată, într-un loc întunecat din adâncul minții mele, ca răspunsul mamei la oferta de prietenie a lui Leigh să nu fi fost unul afirmativ.

Leigh i-a cerut mamei să-i aducă un ac din casă.

– Trebuie să devenim surori de sânge! i-a spus ea nerăbdătoare.

Iar mama, ascultătoare, s-a dus în casă și i-a adus acul.

Leigh i l-a luat din mână într-un mod extrem de ceremonios și s-a împuns în degetul mare, strângându-l apoi ca să țâșnească sângele, pentru ca mai apoi să i-l înapoieze mamei, care-și mușca nervoasă buza. Avea aceeași părere față de sânge ca și mine: mai mult decât dezgustător.

– Haide, o grăbea Leigh. Poți s-o faci. Nu doare așa de rău.

Mama și-a înțepat degetul mare și, când o picătură roșie a țâșnit din vârful lui, a fost tare mândră, chiar dacă a încercat să nu se uite prea mult la ea. Apoi Leigh și-a unit degetul cu cel al mamei.

– Gata, a spus Leigh, retrăgându-și degetul ca să-și sugă sângele. Suntem surori de sânge acum și cele mai bune prietene pentru totdeauna. S-a oprit gânditoare înainte să termine: Hai să ne plănuim viețile!

– Ce vrei să spui cu asta? a întrebat-o mama, ștergându-și degetul de cearșaful fortăreței improvizate.

Având doar șapte ani, nu știa că urma cea mai importantă parte a poveștii. Dar, când îmi povestea mie, fiind deja femeie în toată firea, știa, și întotdeauna își cobora vocea la partea asta și se apleca spre mine cu ochii sclipind.

– Hai să facem un plan, bine? i-a propus Leigh. Încep eu prima. A respirat adânc și a început: Când o să cresc mare, vreau să fiu regina piraților, dar, dacă asta n-o să se-ntâmple, vreau să fiu creatoare de modă și să fac haine de lux. O să am două case, una în Statele Unite și alta în Anglia – asta dacă o să fiu creatoare de modă. Dacă o să fiu regina piraților, o să trăiesc pe o corabie. Indiferent ce o să fiu, o să am un copil – unul singur, va fi băiat și-l voi numi Cadence, cel mai frumos nume la care m-am gândit vreodată. Și, bineînțeles, toată viața mea voi fi cea mai bună prietenă a surorii mele de sânge, Sarah Quinn. S-a oprit ca să respire, apoi a spus: Gata, vezi? Asta-i viața mea. Acum plănuiește-o pe-a ta.

– Bine, a răspuns mama, apoi s-a gândit pentru o clipă. Păi, când o să cresc mare, vreau să fiu veterinar pentru cai. Dacă n-o să se întâmple asta, vreau să lucrez în publicitate, la fel ca mama. Vreau o singură casă și va fi în Statele Unite. Voi avea și eu un copil, doar unul – o fată. O voi numi... Sphinx. Am învățat cuvântul ăsta

Libris.ro

la ora de istorie, dar cred că-i drăguț. Aș putea să-i spun Sphinxie ca s-o alint. Oh, și toată viața mea voi fi cea mai bună prietenă a surorii mele de sânge, Leigh Latoire.

Celelalte replici din poveste sunt pe jumătate inventate, ce credea mama că și-au spus, dar planurile sunt citate exact. Mama n-a uitat niciodată cuvintele rostite și, după ani în care le-am tot auzit în repetate rânduri, nici eu nu le-am mai putut uita. Au rămas imprimate în mintea mea pentru totdeauna, ca un tatuaj.

– De vreme ce-o să ai o fată, poate să se mărite cu Cadence? a strigat Leigh emoționată. Apoi, când ei vor avea copii, vom fi amândouă bunici.

– Da, a încuviințat mama, vor fi cei mai buni prieteni și-apoi… aici urma partea despre care nu mi-a vorbit decât mult mai târziu… apoi se vor căsători.

Mama a părăsit fortăreața pentru câteva clipe și s-a întors cu setul de patru cai.

– Uite, Leigh, suntem noi cu Cadence și Sphinx. Tu și Cadence sunteți căluții aurii, iar eu și Sphinxie suntem murgii. A deschis cutia și a scos caii. Uite, a spus mama, dându-i lui Leigh căluții aurii, sunt căluții prieteniei.

– Și suvenire, a zis Leigh mângâind căluții aurii. Ei o să ne amintească să ne urmăm întotdeauna planurile. A luat mânzul murg cu o mână și pe cel auriu cu cealaltă. Încet, le-a unit boturile într-un sărut. Cadence și Sphinx, a șoptit ea.

Am învățat la ora de biologie că, atunci când o fetiță se naște, ea are deja toate ovulele în corp. Așa că, într-un fel, am fost martoră la acea poveste. Eu și Cadence am fost acolo în timp ce mamele noastre își făceau planuri, în timp ce ne numeau și ne logodeau. În timp ce Leigh unea boturile căluților într-un sărut, noi eram adormiți înăuntrul lor. Și poate am tresărit ușor știind cumva că planul lor va da roade și într-o zi vom veni pe lume ca niște bebeluși cu fețe roșietice, gata să creștem. Noi, sub cearșaful vechi al fortăreței improvizate, două ovule din milioane.

Noi am fost acolo.

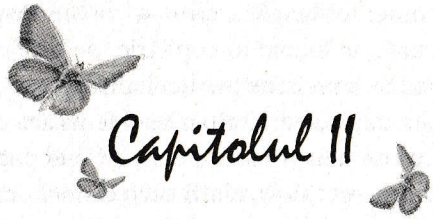

Capitolul 11

Mama s-a angajat la o firmă de publicitate. Făcea machete pentru reclamele din ziare și reviste, iar grafica ei era frumoasă. L-a cunoscut pe tata la locul de muncă și și-au dat întâlniri multă vreme până când el a cerut-o în căsătorie. Rochia ei de mireasă a fost albă, cu crinolină. S-au mutat apoi într-o casă din Connecticut, o casă cu un dormitor în plus pentru un copil și cu o curte potrivită pentru leagăne pentru copii, care au devenit locul meu preferat de joacă.

Leigh a ajuns creatoare de modă. Avea haine cu numele ei inscripționat pe ele, care se vindeau în malluri de lux și stătea în primul rând la prezentări de modă ostentative, privind fete cu pomeți proeminenți defilând pe podium și purtând rochiile create de ea. Și-a cumpărat o casă mai mare decât a mamei, într-un cartier de lux, la câțiva kilometri distanță de casa noastră; după un an și-a mai cumpărat o locuință în Anglia și zbura cu avionul de la una la alta. Și-a cunoscut soțul la o prezentare de modă, s-au despărțit și s-au împăcat de mai multe ori înainte ca el să o fi cerut de soție. A purtat o rochie de mireasă verde-albăstruie – creată chiar de ea. Am văzut poze cu rochia aceea odată și n-am știut ce să cred pentru că, deși era frumoasă, făcea rochia de mireasă a mamei mele să pară demodată și încărcată. Rochia lui Leigh avea un stil unic.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Chiar și după ce s-au căsătorit, mama și Leigh au rămas cele mai bune prietene; se întâlneau la cafea, făceau cumpărături împreună, vorbeau la telefon, își trimiteau vederi și se invitau una pe alta la tot felul de evenimente. Leigh a creat o rochie inspirată de una din rochițele purtate de mama în copilărie, pe care a botezat-o cu numele ei. Mama făcea reclame pentru hainele create de Leigh. Le decupa din reviste după ce erau tipărite și le păstra cu grijă într-o cutie. Din când în când, mă uitam la ele, răsfoind paginile lucioase ale revistelor. În tot acest timp, căluții aurii de jucărie stăteau într-o vitrină printre porțelanuri în casa lui Leigh din Anglia, iar murgii erau pe măsuța de toaletă a mamei.

Leigh a fost prima care a aflat că era însărcinată. A tachinat-o pe mama din cauza asta, spunându-i că a întrecut-o și a îndemnat-o și pe ea să se grăbească. Mama a ajuns-o repede din urmă: după numai două luni, a aflat că și ea era însărcinată. A mers cu Leigh la ecograf și a fost de față când doctorul a întrebat-o pe Leigh dacă vrea să afle sexul copilului. Leigh, agitată, a strâns-o pe mama de mână; se temea că va avea o fată și va strica planul. Dar doctorul a informat-o că va avea un băiețel, iar mama a început să râdă în hohote. Totul mergea conform planului.

– Acuși vine rândul meu, i-a spus mama doctorului. O să vă uitați la fetița mea.

S-a mângâiat pe burtă. Când i-a venit rândul, același doctor i-a arătat imaginea mea de pe ecranul ecografului și a anunțat-o că, într-adevăr, își privea fetița. Leigh și mama au stabilit apoi datele pentru petrecerile pe care urmau să le dea în cinstea venirii noastre pe lume.

Părinții mi-au decorat dormitorul în roz pastelat. Aveam să-l las așa. Mobila s-a schimbat pe măsură ce-am crescut, bineînțeles, și înainte să ajung la pubertate, am început să-mi pun postere și fotografii de-ale mele, dar chiar și-acum sunt destul de mulțumită cu pereții mei de culoare roz-deschis.

Leigh a angajat pe cineva să-i decoreze camera lui Cadence, dar nu a vrut s-o zugrăvească în albastru. I se părea că albastru-deschis era prea banal pentru un băiețel. A creat o altă nuanță pornind de la o mostră de material verde, același material folosit pentru rochia ei de mireasă. A pus pe cineva să-i picteze copaci pe pereți și cerul nopții pe tavan. Când luminile erau stinse, stelele străluceau în întuneric.

La petrecerea dată în cinstea venirii mele pe lume, prietenii mamei i-au adus: salopete roz, pijamale cu picior, jucării zornăitoare în formă de flori, un cadru cu fluturi de pluș agățați de el, pătturele moi și pufoase brodate cu trandafiri și felicitări cu ocazia venirii mele pe lume. Leigh a adus o zebră uriașă de pluș cu o fundă violet legată în jurul gâtului. Era confecționată doar din materiale organice, așa scria pe etichetă, iar aceasta era din material reciclabil 100%. Chiar și acum zebra se află la capătul patului meu, e o prezență impresionantă, toți prietenii m-au întrebat de ea când au intrat prima dată în camera mea. Prietenii lui Leigh i-au adus lui Cadence animale ciudate din pluș și jucării zornăitoare din lemn, simple și elegante. Mama i-a dăruit un ursuleț uriaș de pluș și un set de salopete albastre cu niște camioane mici imprimate în față.

Apoi ne-am născut, brusc, am ieșit la aer și la lumina puternică, iar cordoanele ombilicale care ne legau de mamele noastre au fost tăiate. Mama mergea acasă la Leigh și stăteau amândouă în spațioasa ei cameră de zi, ascultând un CD cu Enya la sistemul stereo performant al lui Leigh și alăptându-ne pe o canapea extensibilă. Apoi, destul de repede, ne-au văzut târându-ne pe podeaua de lemn, stând pe burticile noastre dolofane, întinzându-ne după jucăriile împrăștiate pe covor, stând în picioare, împiedicându-ne, crescând cu repeziciune. Din două ovule, am ajuns doi bebeluși, apoi doi sugari, apoi doi copii.

Nu eram cu nimic deosebită când eram mică. Semănam foarte mult cu mama; nu eram chiar așa de timidă cum a fost ea, dar nici prea sociabilă. Nu inițiam niciodată jocurile cu prietenii mei când veneau la mine acasă; îi salutam politicos, le arătam unde-mi țineam jucăriile și așteptam să-mi spună ei ce să fac. Dacă era vreo ceartă,

Libris.ro

dădeam fuga la mama și-mi ascundeam căpșorul la pieptul ei ca să evit conflictul. În timp ce copiii de vârsta mea erau ocupați să-și smulgă jucăriile unul din mâinile altuia și să se pălmuiască doar din curiozitate, eu deja înțelegeam că unele lucruri îi fac pe oameni să se simtă rău sau îi rănesc. Empatia a fost, probabil, singurul meu talent – n-am arătat niciodată vreo înclinație specială în alt domeniu.

Cadence, pe de altă parte, era unul din acei copii care-i uimea pe toți. Era un artist excelent, chiar și când era mic. Când eu de-abia desenam siluete omenești ca niște bețigașe puse laolaltă, el desena portrete minunate, ca un copil-minune. Așa stăteau lucrurile aproape în fiecare aspect al vieților noastre: în timp ce eu încă mă bâlbâiam și vorbeam ca un bebeluș, el uimea lumea cu frazele lui lungi și cu dicția lui perfectă; în timp ce eu încă mă țineam de fusta mamei, el era complet independent și întotdeauna obținea ce-și dorea. În timp ce eu eram o fetiță micuță și plinuță, cu părul șaten, de nerecunoscut în mulțimea de fetițe din lumea întreagă, el era o minune de copil, cu fața albă și ascuțită, încadrată de un păr blond și ondulat, ca al lui Leigh și cu ochii aprigi de un albastru glacial.

Întotdeauna m-am simțit cam prostuță în preajma lui. Eram pur și simplu prea banală, în timp ce el era întruchiparea talentului și a frumuseții, trecând prin viață și uimind pe toată lumea cu măreția lui. Nu l-am urât niciodată pentru că mă făcea să mă simt inferioară lui; îl adoram la fel cum mama a adorat-o pe Leigh când a întâlnit-o la locul de joacă cu mulți ani în urmă. Mi-l imaginam strălucind, întotdeauna strălucind. Dar lumina poate fi orbitoare, îți poate intra atât de tare în ochi, că nu-ți dai seama ce se află în spatele ei – și atunci, ca o mașină cu farurile aprinse, te lovește cu viteza maximă.

Tata a fost cel care a observat ceva ciudat când aveam cinci ani. Eu și Cadence ne aflam în curtea din spatele casei, în timp ce Leigh și mama erau înăuntru, la un ceai. Tata s-a oferit să ne scoată afară la joacă și să ne supravegheze. Nu-mi amintesc exact ce făceam,

doar că, la un moment dat, a apărut un fluture frumos colorat și a început să danseze deasupra ierbii, în sus și-n jos, în sus și-n jos. S-a oprit pe o floare, apoi iar și-a luat zborul, îndreptându-se în toate direcțiile cu aripile lui albastre și irizate ce reflectau lumina soarelui. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Am fugit după plasa de prins fluturi, dar, când m-am întors, Cadence îl prinsese deja cu mâinile goale. Am fost încântată. Nu știam ce avea să urmeze.

– Uită-te la el, Sphinx, nu cred c-am mai văzut unul din ăsta până acum, mi-a spus tata. Nu-i așa că-i drăguț? Cadence, desfă-ți palmele un pic să-l vadă și Sphinxie.

M-am aplecat nerăbdătoare deasupra palmelor lui Cadence care erau făcute căuș. Și-a răsfirat ușor degetele. Fluturele stătea calm, cu picioruș ele lipicioase întinse și cu trompa răsucită gustând pielea lui Cadence. Aripile-i sclipeau, amintindu-mi de poveștile cu zâne. Am întins un deget ca să-l ating.

Cadence și-a ridicat privirea, ochii lui albaștri străluceau. Apoi și-a strâns palmele și am auzit cum fluturele e strivit.

– Cadence! a strigat tata șocat, iar eu am început să plâng.

La cinci ani, cât aveam atunci, acesta era cel mai îngrozitor act de violență la care am asistat. N-am mai fost așa de șocată în toată viața mea. Cadence se holba la noi, cum plângeam în hohote ținându-mă de pantalonii tatei, la ochii tatei, la gura lui strâmbată de dezgust. Și-a desfăcut palmele și resturile din corpul fluturelui erau împrăștiate. Aripile șifonate i-au căzut. Cadence s-a mai holbat la noi pentru o clipă și și-a mijit ochii de parcă ar fi citit un pasaj dificil dintr-o carte. Apoi, brusc, s-a uitat la mâinile lui și a izbucnit în lacrimi, exact așa cum am făcut și eu.

Tata ne-a dus pe amândoi în casă. Mamele noastre ne-au luat în brațe și ne-au mângâiat, în timp ce tata le explica ce s-a-ntâmplat în curte. Mi-am acoperit urechile cu mâinile. Gândul la fluturele strivit îmi făcea rău.

– N-ai vrut să-l omori, nu-i așa, Cadence? l-a întrebat Leigh, ștergându-i lacrimile de pe față cu mâneca de la cămașă.